

[Formanden.]

Det var ingen ringe ballast at møde med i folketinget, og der blev da også nogenlunde omgående lagt overordentlig hårdt beslag på hans arbejdskraft. Jeg behøver blot at minde om, at Brodthagen allerede 3 år efter sin indtræden i folketinget blev medlem af folketingets finansudvalg. I 1960 blev han endvidere medlem af valutaudvalget. Af hans øvrige opgaver skal jeg blot nævne, at han var formand i udvalget vedrørende statsrevisorernes betænkning.

Under vurderingen af de vidtgående krav, som blev stillet til Brodthagen, må vi tage i betragtning, at næppe noget andet område har haft så mange såkaldte lokale sager, som Maribo amt har haft i forbindelse med de omlægninger — eller omvæltninger — der var nødvendige, da fugleflugtslinjen skulle etableres; og Brodthagen levede med i disse lokale sager, der ofte var store nok til at være landssager.

Brodthagen var i 30 år handværkssvend i typograffaget, og han havde i alle disse år vænnet sig til — frit og usnobbet — at udtale sin mening om de sager, der var til diskussion, men han havde også vænnet sig til at kunne tage replikken. Denne vane fandt han det ikke påkrævet at aflægge, da han blev medlem af folketinget. Der var imidlertid ikke tendens til illoyalitet i hans friske replikskifter, som til gengæld undertiden gav ham en ekstra god placering, når det gjaldt den vanskelige kunst at fange dette tings opmærksomhed.

Tilsyneladende var Brodthagen en robust natur; men den trænedede sportsmand må alligevel have budt sit hjerte for hårde vilkår. Han nåede derfor ikke frem til det otium, han havde regnet med at skulle tiltræde efter det førstkommende valg; men han nåede at gennemføre en arbejdspræstation, der gav respekt om hans navn og hans gerning, og som vil bevare mindet om

et dygtigt og samvittighedsfuldt medlem af folketinget.

Knud Kristensen var Danmarks statsminister fra 1945 til 1947 og dannede den første politiske regering efter besættelsens ophør.

At netop denne periode måtte give en regering et arbejdspres, der gik ud over alle rimelige grænser, behøver jeg næppe at påvise på anden måde end ved at henvise til, at Knud Kristensens regering måtte videreføre det kun lige påbegyndte retsopgør med landssvigere og værnemagere. Regeringen måtte videre prøve at få igangsat en sanering, der kunne fortsætte pengeombytningens aktion mod følgerne af værnemagtens hemningsløse pengeudpumpning; men den måtte først og sidst i gang med arbejdet for at klare så meget som muligt af den fortvivlede forsyningssituation.

Værre end disse vanskelige problemer var imidlertid genkomsten af den splittelse, der havde været holdt nede gennem den folkelige tilslutning til modstanden mod værnemagtens overgreb. Denne splittelse kom nemlig på alt for mange områder til at præge det nødvendige genopbygningsarbejde.

Alle disse forhold måtte i bedste fald give den statsminister, der havde slige vilkår, en uforholdsmæssig stor angrebsflade, og når Knud Kristensen — uanset arbejdsbetingelserne — endnu ved sin regeringsperiodes slutning havde ikke blot sit partis tillid, men også sin almene position i behold, var det vidnesbyrd om en betydelig politisk styrke.

Til gengæld måtte Knud Kristensen på anden måde honorere dette at være den centrale figur i en kort periode, hvor begivenhederne væltede ind over regeringen i et forrygende tempo.

Han måtte blandt andet betale det på den måde, at hans lange politiske arbejds-